

pens endelige Udfald. Uden at man derfor skal mistkende Betydningen af at have en større Befæstning til Støtte for det Forsvariland, der maaske endnu i nogen Tid kunde fortsættes, saa er det vor Overbevisning, at vore Kræfter bør koncentreres paa at gjøre Forsvaret i første Linie saa stærkt som muligt; thi under dette kunne vi endnu have Haab om Seir, medens det at have en Fæstning i Ryggen muligen kunde udøve en noget svækkende Indflydelse paa Forsvarets Styrke i første Linie". Her fremsættes det klart og bestemt, at Afgjørelsen skal søges ved Landgangspunktet, og det er netop her, at der er en stor Uoverensstemmelse tilstede, idet man fra den anden Side har forlangt, at man ikke skulde lade Kampen ende der, men søge at tilvebringe et befæstet Punkt, hvor man kunde forhætte Kampen under gunstigere Villkaar. Naar man dengang svøgte for, at Tilvebringelsen af et saadant Punkt skulde føre til — og dette kom ogsaa frem i de Udtalelser, som bleve fremsatte af det ærede Medlem fra Middelfart (Monrad) — at der til Befæstningen vilde kræves en saa stor Styrke, at man i Virkeligheden gjorde Hovedkampen paa Landgangspunktet fuldstændig illusorisk, da tror jeg, at en saadan Frygt er uberettiget, og jeg skal i saa Henseende henvise til det, som ligger saa længe nær. Skulde virkelig en By som Kjøbenhavn med en Befolkning paa 300,000 Mennesker ikke være istand til at afgive et saa lidet Kontingent som det, der behøves til en foreløbig Befæstning? Naar det samme ærede Medlem yttrede Tvivl om, at en saadan Styrke, der havde kæmpet ved Landgangspunktet, nogenstunde vilde komme tilbage til Kjøbenhavn, da tror jeg, at dette er en Frygt, som ikke er begrundet. Lad mig benytte Leiligheden til at indskyde den Bemærkning til det høitærede Medlem, at jeg ikke veed, hvorfra det ærede Medlem henter Berettigelse til at tvivle om, at der i Kjøbenhavn ikke skulde være Offerberedvillighed overhovedet ligeoverfor Forsvaret. Det ærede Medlem kender Historien bedre end jeg, og han kan da ikke have glemt 1859 og heller ikke, hvorledes Tilstanden var i 1848. Det ærede Medlem kan ikke have glemt den Begjæring, hvormed man raadte Hurra for ham, da han var bleven Minister, saa lidt som den Begjæring, der overhovedet var iblandt Kjøbenhavns Befolkning, og at Kjøbenhavn dengang viste sin Offerberedvillighed ligeoverfor Forsvaret ved, at en stor Del af dens Ungdom gik med i Krigen som Frivillige. (En Stemme: Men i 1864!) Ogsaa da bragte man saa mange Offre, man kunde. Jeg vender tilbage til at besvare, hvad der

blev fremsat af det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgtreds (Wojten), og jeg maa da minde om, at Spørgsmaalet om Kjøbenhavns Befæstning mod Landfiden ikke var Hovedpunktet i Forhandlingerne i 1875—76; derom dreiede Kampen sig ikke. Venstre havde selv opstillet en Forsvarsplan, men det havde Ministeriet Jonnesbech ikke. Det havde kun forlangt det til Forsvaret, som det ansaa mest paatrængende, og den samme Fremgangsmaade fulgte Ministeriet Estrup, idet dette vel fremsatte en samlet Plan, men deraf kun forlangte den Del bevilget, som det ansaa for nødvendigt strax at tage fat paa. Hovedpunktet i begge Ministeriers Forlangende var Kjøbenhavns Søbefæstning, og det var derom, Kampen dreiede sig. Regjeringen havde forlangt, at Kjøbenhavn skulde fikkes ved fremstudie Søforter og navnlig ved et Fort paa Middelfartgrunden samt ved Istandjættelse af de ældre Søforter paa tidssvarende Maade for derved at fikke Kjøbenhavn mod Angreb fra Søfiden og paa samme Tid skabe Frihed for Flaaden. Hvorledes stillede Venstre sig ligeoverfor dette Spørgsmaal? Det fremsatte først, at det ikke nu endelig vilde afgjøre Spørgsmaalet, om Kjøbenhavn overhovedet skulde befæstes eller ikke, men vilde lade Fremtiden afgjøre, om Kjøbenhavn ikke skulde være en aaben By, og derfor vilde man kun træffe en midlertidig Sikkring mod Søfiden. En saadan troede man at have fundet i et i 1873 fremsat Forslag om at fikke Kjøbenhavn ved Hjælp af flydende Forter og Søminer, et Forslag, der efter Venstres Formening havde den Fordel, at hvis man senere besluttede at ville gjøre Kjøbenhavn til en aaben By mod Søfiden, kunde man flytte Forterne et andet Sted hen. Derfor bevilgede man eet flydende Fort, en Bevilling, man i 1876 forsøgede til ialt to Forter. Det maa her erindres, at den Mand, der havde fremsat Forslaget, Kapitain Föhncke, ikke vilde nøies med eet eller to Forter, men fordrede fem, hvilket fremgaar af hans Skrifter. I 1876 — og det var jo til dette Tidspunkt, at det ærede Medlem henviste — var altsaa Stillingen den: Regjeringen forlangte en fremstudt Linie af faste Forter og tidssvarende Istandjættelse af de gamle Forter for derigjennem at fikke Kjøbenhavn mod Bombardement fra Søfiden og for paa samme Tid at stifte Frihed for Flaaden. Kapitain Föhncke stillede ganske den samme Fordring, kun at han dannede den fremstudte Linie af flydende Forter, og ogsaa han forlangte: Frihed for Flaaden. Venstre gif sin egen Bet, det vilde ikke istandsætte de gamle Forter. Bevillingen dertil blev strøget, og med